

trykkelig i min ordførertale, at jeg gik meget ind for, at det var på bogområdet, at bibliotekerne skulle styrkes.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil sige til fru Aase Madsen, at hun svarer på noget, jeg ikke sagde. Det, jeg anfægtede, var påstanden om, at der ikke var råd til de kulturelle ting, fordi de ældre i kommunen så ville få det dårligere. Det har ikke noget at gøre med, om det skulle være multimedier eller ikke-multimedier. Det har noget at gøre med, at jeg brugte det som et eksempel på, at man skal passe på kassetænkning, også inden for kommunen, at man i virkeligheden – det er ikke derfor, man skal gennemføre det – faktisk godt kan spare ganske mange penge ved at have en ordentlig kulturpolitik i kommunen, så man er fri for at have de unge mennesker til at blive både rodløse og kriminelle, og hvad ved jeg.

Min partistifter, Erhard Jakobsen, var kendt som borgmester i Gladsaxe, og jeg har da læst, at han dengang havde et slagord om en kommunal rideskole, nemlig påstanden: Jeg vil hellere have, at de unge mennesker lugter af hest end af hash.

Det er den tankegang, nemlig at en god kulturpolitik faktisk kan afbøde nogle ulykker senere, der koster samfundet meget, der gør, at de ældre mennesker i kommunen måske skulle være glade for kulturpolitikken i stedet for fru Aase Madsens synspunkt om, at kulturpolitik har vi ikke råd til.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Den med heste og hash kender jeg udmærket godt, for jeg har redet i mange år, og dér giver jeg hr. Peter Duetoft utrolig mange roser. Det ved jeg godt. De små striglepiger er guld værd, og de går op i det med liv og sjæl. De kommer garanteret ikke til at lugte af hash.

Jeg siger bare: Der er noget, der hedder prioritering. Det, man så kan prioritere, er: Før dem over til idræt, området med heste, osv. Det er da udmærket. Det koster faktisk ikke fem flade øre.

Men når man så siger: Multimediehuse kontra de ældre, så er det en prioritering, og dér prioriterer Dansk Folkeparti altså de ældre højere, og kan man så spare nogle penge, skulle de sparede penge så gå til de ældre. Det er en prioriteringsopgave.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jamen hvis nu multimediehuset lærer de unge mennesker at have et mere afslappet forhold til elektronikken og dermed undgå det, jeg i min ordførertale talte om, nemlig det dér med, at man tror, at en skærm er hele verden, og at man bare skal sidde dér, så er man et lykkeligt menneske, har det da også gjort noget godt.

Jeg har umiddelbart den samme skepsis med hensyn til det indholdsmæssige, for som jeg stod heroppe og sagde, skal man passe på, at man ikke får gearret den dér meget teknologifiserede linje op, men jeg vil da ikke bare slå ud med armene og sige: Det er muligt, det her slet ikke virker. Lad os dog prøve at se, hvordan det virker, for det kan godt have den positive effekt. Jeg tror faktisk, at man skal lære at håndtere de nye medier. Man skal ikke lære, hvad der er i dem, men man skal lære at håndtere dem og bruge dem på en rimelig måde, og dér kunne sådan en effekt faktisk godt være effektiv, det kunne jeg godt forestille mig.

Henrik Svane (RV):

Det er en inspirerende og væsentlig redegørelse fra kulturministeren, hvilket også har kunnet mærkes på debatten. Jeg kan ikke tage fat på alle de mange emner, redegørelsen berører, men vil koncentrere mig om nogle enkelte.

Men indledningsvis vil jeg da gerne understrege, inden jeg tager fat på selve redegørelsen, at vi ikke må glemme, at børns opdragelse og kulturelle oplæring er forældrenes ansvar, ikke samfundets. Selv om vi i disse år oplever, at mange forældre ikke kan overskue at tage hånd om deres børn, og at den sociale arv fortsat er en realitet, insisterer Det Radikale Venstre på at fastholde forældrenes ansvar for deres børn.

Vi skal ikke give op over for den udfordring, selv om den er stor, fordi samfundet og samfundets institutioner på mange områder har overtaget forældrenes rolle. Institutioner kan dog aldrig kompensere for nogle forældres ligegyldighed over for deres børns behov. Børn har det nemlig godt, når forældre gider snakke med dem, når de fornemmer, at der er tid til, at de bliver taget alvorligt.

Princippet om forældrenes ansvar og samfundets medansvar, er altså et meget væsentligt udgangspunkt for Det Radikale Venstre, også når det er kulturpolitik, der diskuteres.

Når det gælder redegørelsen, falder ideen om et Kulturråd for Børn i øjnene. Det er en god